

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupený Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem, sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. července 2019 č. j. OAM-21/ZA-ZA11-VL11/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. října 2020 č. j. 75 Az 7/2019 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce přicestoval do České republiky v říjnu 2018 na pracovní vízum. V lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že na Ukrajině byl zaveden válečný stav, mnoho mladých lidí berou nedobrovolně do armády. Matka žalobci řekla, že pro něj několikrát v noci přicházeli z vojenské správy. Žalobce nechce jít bojovat kvůli svému křesťanskému vyznání. Při pohovoru doplnil, že do České republiky odjel za prací. Chtěl si prodloužit vízum, ale kvůli vánočním svátkům to nestihl. Proto šel požádat o azyl. Kromě finančních problémů na Ukrajině žádné potíže neměl. V posledním měsíci ale začali odvádět více lidí nedobrovolně do armády. Žalobce se v roce 2012 vyhnul základní vojenské službě úplatkem, na Ukrajině je to normální. V roce 2014 se ale situace změnila, s každým zhoršením stavu na východě země přicházeli z vojenské správy a hledali ho. Po návratu by ho mohli zadržet na hranicích, na ulici nebo v obchodě. Poslední předvolání obdržel asi měsíc před odjezdem do České republiky. Tehdy byl klid, ale když se situace vyostří, hledá vojenská správa lidi usilovněji. Naposledy žalobce vojenská správa hledala na konci roku 2018, po skončení válečného stavu vyhlášeného na měsíc. Žalobce neodmítá nástup do klasické armády, ale účast ve válce, je si jistý, že by ho poslali na východ, kde by mohl zemřít anebo by musel zabíjet jiné lidi, což je v rozporu s jeho křesťanskou výchovou. Není dostatek profesionálů a dobrovolníků.

[2] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný žalobci neudělil azyl ani doplňkovou ochranu.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu zejména kvůli legalizaci pobytu na území České republiky a z obav z povolání

do armády. Nepřisvědčil námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Dále konstatoval, že brannou povinnost nelze obecně považovat za nelegitimní a její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ze zpráv o zemi původu žalobce nevyplývá, že by na Ukrajině byla porušována lidská práva či páčány válečné zločiny paušálně či cíleně. K obavě z osob, které ho údajně navštěvovaly v jeho bydlišti a neměly patřit k vojenské správě, žalobce nic konkrétního neuvedl. Krajský soud dále podotkl, že žalobce sice v žalobě tvrdil, že podal žádost o mezinárodní ochranu z politických důvodů, při pohovoru však uváděl, že žádné politické přesvědčení nemá a poukazoval pouze na odpor vůči násilí a na to, že se nechce aktivně účastnit války. V tomto směru krajský soud poukázal na institut alternativní civilní služby, který lze na Ukrajině využít například v případě odmítnutí vojenské služby z náboženských důvodů.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel se nebrání nástupu řádné vojenské služby, jak chybně uváděl krajský soud, nýbrž toho, že bude násilím naverbován do separatistické armády, která působí na východě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází. V místě bydliště se na stěžovatele již několikrát ptali příslušníci polovojenských separatistických skupin, které neustále porušují vyhlášené příměří a snaží se naverbovat nové mladé muže. Stěžovatel je aktivní pravoslavný křesťan a odpůrce násilí. Stěžovatel by tedy mohl být pronásledován v případě, že by nenastoupil vojenskou službu, a mohl by mu být uložen trest odnětí svobody. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud nařídil ústní jednání, na němž by stěžovatel mohl vyličit svou současnou situaci a hrozbu v případě návratu do země původu.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul nosné důvody rozsudku krajského soudu s tím, že kasační stížnost nepovažuje za důvodnou.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

[7] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Ačkoli usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud stručně odůvodnění připojuje.

[8] Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uváděl pouze obavy z toho, že jej odvede do armády ukrajinská vojenská správa. O nebezpečí, že bude naverbován některou ze separatistických skupin, se zmínil až v žalobě. S ohledem na čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), jenž má přímý účinek, je sice možné v žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany uvádět nové skutečnosti, avšak pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. listopadu 2015 č. j. 10 Azs 194/2015 - 32). Stěžovatel neuvedl nic, co by mu bránilo říci o svých obavách ze separatistických verbířů již žalovanému. Krajský soud tedy nepochybil tím, že tuto námitku jen stručně vypořádal se závěrem, že je zcela nepodložená. Podle informací, které uvedl ve správním řízení, navíc stěžovatel pochází z města Č., které leží ve Lvovské oblasti, tedy na západě, nikoli na východě Ukrajiny.

[9] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno

pokračování

s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. března 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. června 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. února 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. dubna 2016 č. j. 2 Azs 67/2016 - 24 či ze dne 25. května 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Stěžovatel tvrdil, že mu v účasti v bojích brání jeho vyznání, pouze v obecné rovině. Krajský soud navíc správně upozornil na možnost náhradní civilní služby (v tomto směru srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. dubna 2019 č. j. 6 Azs 334/2018 - 21 či ze dne 5. srpna 2020 č. j. 5 Azs 369/2019 - 35).

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[11] K návrhu stěžovatele na nařízení ústního jednání Nejvyšší správní soud jen stručně uvádí, že v řízení o kasační stížnosti je pravidlem rozhodnutí bez jednání (§ 109 odst. 2 věta první s. ř. s.). Nyní projednávaná kasační stížnost navíc byla odmítnuta pro nepřijatelnost, tedy bez věcného posouzení. Nebyl tedy důvod pro nařízení jednání.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu